

Chú Tư Cầu

Lê Xuyên

Bỗng có tiếng đập thùng xe và liền theo đó là tiếng quát tháo của anh lơ:

- Anh Hai ngồi đằng trước đó, làm ơn thụt đầu vô hông thôi xe khác qua mặt quẹt lợi cổ đa!

Tư Cầu giựt mình vội rút đầu vô và vừa lúc ấy chiếc xe đồ cũng đã quẹo qua

một con đường khác.

... Chiếc xe đã chạy ra vùng ngoại ô và anh tài xế đã tắt ngọn đèn trong mũ. Trong xe, hành khách đều giữ lặng trang vì ai nấy đã bắt đầu ngủ gà ngủ gật. Gió ngoài đồng trống như được thể thổi vù vù vào trong mũ xe và làm cho Tư Cầu co ro người lại. Anh ta ôm ghịt cái cặp da cùng mấy ổ bánh mì vào lòng và hơi nóng ấm của mấy ổ bánh ấy càng làm cho anh ta cảm thấy gió đang lùa vào xe kia như lạnh buốt thêm trong buổi sáng biệt ly...

... Rồi chiếc xe chạy ngang qua cặng Phú Lâm... Tư Cầu quay đầu sững sờ nhìn lớp hàng rào dây kẽm gai, những cột điện cách khoảng rọi sáng trưng mấy dãy trại mà bề ngoài xem thật vắng tanh như một khu xóm không có bóng người cư trú... Chiếc xe chạy vụt qua và hình ảnh của nơi quá quen thuộc ấy lùi dần lùi dần... Lòng Tư Cầu thấy thê lương lạ thường khi nghĩ tới rằng: giờ này trong những căn trại đó, còn có biết bao nhiêu người đang nằm chen chúc trên sân xi măng... có người ngủ mê ú ớ mở gọi vợ kêu con, có kẻ thao thức lắng nghe tiếng kiếng đổ gọi chuyện nhau qua mấy điểm canh trên lô cốt...

Rồi một trạm kiểm soát xuất hiện trước mặt. Chiếc xe từ từ đậu lại, và lính tráng trong bốt ủa ra kẻ xét giấy tờ, người khám hành lý. Tư Cầu tái mặt. Mới đầu anh ta tưởng chừng như là tất cả những sự kiểm soát ấy riêng nhắm vào... anh ta. Mấy lần anh ta muốn vọt chạy xuống ruộng để lủi trốn nhưng kịp nghĩ lại nơi đó là một vùng lạ hoắc và như vậy anh ta biết xoay trở làm sao. Đành liều ở lại vậy... Nhưng rồi mọi việc đều êm thấm: sau khi được kiểm soát qua loa, chiếc xe lại tiếp tục cuộc hành trình...

Đi được một đỗi xa chiếc xe ngừng trước trạm gác khác, rồi đến một trạm khác nữa... Tuy biết rằng không có gì đến nỗi, nhưng Tư Cầu vẫn thấy... lên ruột mỗi lần phải xuống trình giấy tờ, rồi giờ thẳng hai tay lên trời để cho người ta lục soát trong người... Có qua những phút ấy, Tư Cầu mới biết rằng sự tự do mà anh ta được hưởng đó không phải là dễ dàng và khỏe ru gì cho lắm !...

◦ ◦
◦

Đây là lần thứ hai Tư Cầu quay trở về nhà sau một chuyến đi xa. Nhưng nếu lần trước, cái lần mà anh ta từ trên Nam Vang về, anh ta vừa hồi hộp vừa hân hoan bao nhiêu thì lần này anh ta vừa bồn chồn vừa lo lắng bấy nhiêu. Ngồi ở phía trước chiếc tam bản đò chèo cột kẹt lướt trên mặt sông để về Rạch Chiếc, Tư Cầu buồn bã ngắm nhìn cảnh vật trên bờ lần lượt phơi bày trước mắt anh ta: mấy cây cầu gãy gục đôi, xóm nhà cháy tiêu và chỉ còn lại mấy hàng cột đen xì, mấy cái lu nước bể nằm trơ vơ trên nền đất đã bắt đầu xanh um cỏ dại... Và dưới sông, thỉnh thoảng chiếc đò tam bản lại chèo ngang qua một xác chết sinh chương và đen nám nổi linh bình trên mặt nước... Mấy con quạ đen bực mình vì bị khuấy phá bay vụt lên, kêu oang oác để rồi háp tấp đáp sà xuống rìa nổi mấy miếng thịt mềm rã...

Đến nơi, Tư Cầu vội vã bước lên đến để bước bả đi thẳng về nhà. Đâu đâu cũng có vẻ đìu hiu hoang phế và cả những người quen mà Tư Cầu gặp dọc đường cũng có vẻ dè dặt khi bắt buộc phải đáp lại lời chào hỏi vồn vã của anh ta. Tư Cầu sững sờ đứng trước hàng rào me keo của nhà mình: ngôi nhà cũ biến đâu mất và nay chỉ còn một túp lều con lụp xụp như thu hình ở phía trong cùng. Anh ta nghẹn ngào cất tiếng gọi:

- Năm ơi Năm! Bộ mày hồng có ở nhà sao Năm?

Không có tiếng thẳng Năm trả lời mà chỉ có tiếng con chó vện già xổ ra vừa sủa vừa tru ư ử đón mừng người thân cũ. Tư Cầu đặt cái cặp da và gói bánh mì xuống để vuốt ve con vật.

Vừa lúc ấy, Ba Kiên ở trong nhà chạy ra, mình trần trụi trụi với một khẩu ru- lô nhét trước bụng sau cái lưng quần vận đen của anh ta:

- Mày hả Tư! Vậy mà tao tưởng ai chó? Sao tao nghe đồn mày bị Tây bắn chết rồi?

Tư Cầu có vẻ không bằng lòng những lời “chào đón” ấy, anh ta không trả lời câu hỏi của Ba Kiên mà nhìn quanh một vòng rồi hỏi lại:

- Sao... như vậy nè? Tía má và thằng Năm đâu mà nhà cửa vắng hoe vậy hả anh?

Ba Kiên bước lại ngắm nghía Tư Cầu từ đầu đến chân rồi cười hỏi luôn:

- Ủa, tao nghe nói Tây bắt mày dẫn đi rõ ràng, sao bây giờ mày trở địa bánh tòn như vậy hả?

Tư Cầu cần nhần:

- Chuyện đó còn dài lòng lắm, để thủng thảng tui sẽ kể lại cho anh nghe, còn tui hỏi về cái chuyện nhà cửa, tía má, thằng Năm... mà anh nói trót đi hoài.

Ba Kiên nhún vai:

- Nhà cửa như vậy là tốt lắm rồi. Thời buổi giặc già này mày còn đòi voi đòi tiên gì nữa ! Còn tía má và thằng Năm thì đông theo anh Hai làm Việt gian hết rồi!

Tư Cầu chưng hửng trợn mắt:

- Làm Việt gian? Bộ anh nói giỡn sao chứ?

Ba Kiên có vẻ trầm ngâm một giây rồi đáp:

- Thiệt... chớ giỡn khỉ gì mậy!

Tư Cầu nói một cách quả quyết:

- Thiệt cái gì đi nữa thì tui tin hồng vô! Tía má già cả như vậy còn ham muốn cái gì nữa để ra làm Việt gian chớ? Mà Việt gian là Việt gian... cách nào chớ?

Ba Kiên gật đầu:

- Mày nghĩ như vậy cũng hơi phải - phải: tía má, thằng Năm không làm Việt gian, cái đó tao cũng hồng dám nói cái gì khác, nhưng ngặt một nỗi là anh Hai bây giờ ảnh đi lính cho Tây...

Tư Cầu rơi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác:

- Anh làm ơn nói lợi tui nghe coi! Anh Hai đi lính cho Tây? Bộ ảnh điên sao hả! Chắc mấy cha nghe đồn vậy thôi, rồi để án tử cho người ta... Anh Hai ảnh hiền khô mà!

Ba Kiên có vẻ bực bội:

- Mày đi mới địa hồng biết cái đám để gì hết thì để người ta nói cho mà nghe... Nghe đồn khỉ gì: anh Hai ảnh ra làm lính đầu đỏ bặt- ti- dăng, ngày nào mà hồng có gác ở cái “cốt” kế bên cầu dưới chợ La- Ghì. Mày hồng tin bữa nào mày lợi xuống đó coi, mà mày làng chàng ra đó, thằng chả dám các bùm mày đỏ ruột lắm đạ!

Tư Cầu thở dài, nhưng còn ráng hỏi:

- Anh nói làm sao á!... Mà cái gì giục ảnh để ra vác súng cho tây vậy cà? Mọi khi nói chuyện đi lính đi tráng ảnh ghét lắm mà?

Đến lượt Ba Kiên thở dài:

- Thiệt ảnh làm cho tao thiếu điều xác bắt xang bang... Nói nào ngay thì cũng tại ảnh... tức anh em ở trong này nên ảnh mới đông ra ngoài đồn Tây.

- Sao mà tức?

Ba Kiên nhún vai có vẻ hơi ngao ngán, rồi chậm rãi kể lại đầu đuôi câu chuyện:

- Mày hồng biết chớ hỏi mày biệt tâm biệt tích rồi, ở dưới này Tây vô ruộng bỏ liên miên... (rồi như nhớ trực lại là tự nãy giờ cả hai đứng khá lâu ở giữa sân, nên Ba Kiên vội kéo Tư Cầu lùi đi) Thôi vô trong nhà rồi hãy tiếp tục câu chuyện.

Tư Cầu cúi xuống xách cái cặp da và gói bánh mì lên, rồi nhìn quanh và thắc mắc hỏi:

- Sao bà con cô bác ở lối xóm lại vắng hoe hết vậy anh? Thế nào họ cũng nghe tin tui địa đây, nhưng sao không thấy ai chạy qua hỏi thăm hỏi lom gì ráo!

Ba Kiên cười đáp:

- Thằng này khờ tổ mẹ! Mày quên rằng bây giờ là thời kháng chiến, đồng bào phải phòng kẻ gian...

Tư Cầu cự nự:

- Bộ tui đây mà gian sao? Bị Tây bắt thấy mò thấy tổ!

Ba Kiên lắc đầu:

- Trừ ra cái việc tây nó bắn mày chết rồi chớ xác địa đây chôn thì không kể, chớ nếu mày bị Tây bắt mà sau đó, mày lại lò mò địa đây thì... thiên hạ ngán không dám ráp lại gần mày là phải lắm! Với lại bị tao bây giờ làm công an nên bà con chòm xóm họ cũng... ngán luôn!

Tư Cầu ngó xuống khẩu ru- lô dặt trước bụng Ba Kiên:

- Anh mà làm công an?
- Tao làm tới cái gì nữa cũng được, nhưng tao... mền cái chỗ này hơn! (rồi nhận thấy cái gói Tư Cầu cầm trên tay, anh hỏi tiếp) Mày mua bánh trái gì đó hả? Cha thằng này bây giờ coi bộ giàu quá mậy?

Tư Cầu trề môi:

- Giàu khỉ gì! Cái chuyện của tui cũng rắc rối lắm để huờn đãi rồi tui kể lại cho anh nghe. Còn gói này... có mấy ổ bánh mì mua ở bến xe lục tỉnh trên Sài Gòn đó mà!
- Ủa, bộ mày lên tới trên lặn sao?
- Ủa... mà thôi, anh vô nhà kể cho tui nghe chuyện của anh Hai coi ra thế nào!

... Vào trong nhà, Tư Cầu ngó quanh ngó quẩn rồi hỏi Ba Kiên:

- Bàn ghế, tủ thờ, ván ngựa ở đâu mà sao trống trơn vậy nè?

Ba Kiên cười xòa:

- Thiệt thằng này đi xa địa nên coi bộ bơ bơ! Tủ thờ và mấy bộ ngựa để ở đây cho tụi nó vô chớ đem đi hết hả? Hồi còn ở nhà, tía đem chuối mấy món đó xuống mương ở đằng sau hè rồi.

Tư Cầu gật gù rồi hỏi luôn:

- Sao anh, còn cái chuyện Việt gian, Việt ngay đầu đuôi thế nào?

Ba Kiên ngồi phịch xuống sạp chõng:

- Thì có gì đâu, hồi mày đi rồi Tây nó vô ruộng bỏ liên miên nên mấy “anh lớn” cho rằng vùng này có Việt gian nên tụi nó mới làm dữ như vậy...
- Sao bộ đội đâu không đánh tụi nó cà?

Ba Kiên cau mày:

- Tao hỏi mày đánh khỉ gì được một khi có Việt gian nó chỉ không còn sót một con đở?

Tư Cầu cười lạt:

- Thôi đi anh, mấy cha nội ở đây suốt ngày đêm cứ lo đập chó, vật gà ăn nhậu lu bù hoài chớ mấy chả mà đánh giặc cái mốc xì hợ! Mà chỗ mình ở lại nhằm con đường đồ bộ thuận tiện của Tây để đi ruộng các miệt trong, nên mấy cha nội ở đây quỳnh đít rồi đồ thừa bậy bạ là tại Việt gian này, Việt gian nọ chớ gì! Mấy cha khôn quá tổ mẹ người ta! Còn anh...

Ba Kiên vội ngắt lời em:

- Ê Tư, bây giờ khác chớ hông phải như hồi xưa, mà mày “phê bình” tưới hột sen đó ghen mậy!

Tư Cầu nói lấy:

- Cha, gắt quá há!

Ba Kiên cũng đâm ra lúng túng:

- Thì mày nghĩ cái gì cũng phải có... kỷ luật hết mới được! Nhưng thôi, dẹp chuyện đó qua đi để tao thuật cho mày nghe về vụ... anh Hai ở nhà.
- Ở vụ đó sao anh?

Ba Kiên cúi đầu xuống và chậm rãi kể:

- Như tao đã nói hồi nãy: mấy “ảnh” nghi trong vùng mình có Việt gian, mà tao thì làm công an nên mấy ảnh cạo tao sát da... Mày nghĩ coi như vậy cũng kẹt cho tao quá: bà con lối xóm gì tao cũng quen mặt khắp cả và tao nói đây là Bà Cựu làm chứng, tao không thấy ai có... bộ vó Việt gian hết?
- Ủa, anh nói vậy tui nghe hạp ý lắm đạ! (nhưng rồi anh ta nhìn sững Ba Kiên hỏi liền) Bộ anh thấy hông có ai là Việt gian rồi nè anh Hai mà chỉ cho mấy chả hả?

Ba Kiên cự nự:

- Đừng nói bậy mày! Tao dầu tệ thế nào đi nữa cũng đâu đến cái mức đó! Mà mày hông biết thì ngậm mồm lại để tao kể hết cho nghe chớ đừng làm bộ tài khôn hỏi xía vô hoài ghen!

Tư Cầu vội xuống nước:

- Thì thôi... anh nói tiếp đi.

Ba Kiên lừ mắt nhìn em một hồi mới chịu kể tiếp:

- Mày nghĩ coi, mỗi lần Tây đồ bộ nó bắn tứ tung ngũ hoành tao có điên khùng gì ỉn núp lại đó rình rập ai để ăn đạn hả?
- Vậy sao mấy chả... thấy anh Hai mình làm Việt gian?

- Ôi thì ba thằng cô hồn du kích thấy rồi dia báo cáo lại.
- Tụi nó thấy gì hả?
- Hôm đó bị có chiếc máy bay chuồn chuồn của Tây nó bay rà rà trên xóm hoài, rồi tụi nó thấy anh Hai ảnh leo lên nóc nhà ra dấu hiệu gì cho Tây đó hông biết...

Tư Cầu bực tức nín vai Ba Kiên:

- Anh Hai ảnh biết đánh gì mà lại nói như vậy chứ?

Ba Kiên hát tay anh ta xuống:

- Bộ tao hả? Cái thằng này kỳ cục quá!

Tư Cầu nổi nóng hỏi tới:

- Rồi anh Hai ảnh cũng chịu để cho mấy thằng chết dầm ấy bắt sao? Bộ ảnh không có miệng hả?
- Ra trước Ủy ban, ảnh nói là hôm đó tại vì thiên hạ nhốn nháo, phần thì binh của Tây ở ngoài vòm nã cà-nông liên hồi vô xóm nên... con gà điều nòi của anh hoảng sợ bay tuốt lên nóc nhà, ảnh sợ con gà chạy mất hoặc bị Tây lên bắt vụn cổ, nên ảnh mới leo lên bắt nó, rồi mấy cha nội cho rằng ảnh ra dấu cho máy bay chuồn chuồn...

Tư Cầu quát mắng hỏi liền:

- Vậy mà mấy anh lớn cũng tin nữa sao?

Ba Kiên ấp úng đáp:

- Thì mầy nghĩ coi... mấy chả đang kiếm Việt gian mà anh Hai ảnh làm như vậy mấy chả hông nghi hông tin sao được!

Tư Cầu bắt chửi thề lên một tiếng, rồi hỏi:

- Mấy ảnh làm việc như vậy thì nữa rồi con chó nó theo mấy ảnh chứ ai mà theo nữa!
- Thì mầy giỏi mầy ra nói với mấy chả đi!

Tư Cầu bị người anh dồn vô chỗ... bí, nên lúng túng hỏi lảng đi:

- Nhưng anh Hai ảnh tiếc gì thứ con gà mắc toi đó để sanh chuyện rắc rối như vậy cà?

Ba Kiên nhìn Tư Cầu trề môi:

- Mầy hỏi câu nào câu nấy cũng lãng xet hết á! Đó là con gà nòi xung của ảnh chứ bộ gà thường sao? Mấy tháng trường nay, ảnh chắt chiu o bế cho con gà cưng của ảnh ngày đêm để ra giêng đem đi ra trường gà đá độ với người ta... nên ảnh mới dám liều mạng bò lên nóc nhà bắt nó trong lúc súng đạn nổ ầm ầm đó mầy!

Tư Cầu thở dài:

- Hèn chi... thiệt tình ngay mà lý gian!

Ba Kiên chụp nói liền:

- Thì đó, mầy cũng nghĩ như vậy!
- Nhưng bộ anh không đi xin giùm hay là đứng ra bảo lãnh cho anh sao?

Ba Kiên trợn mắt:

- Ý trời, bộ mầy nói chuyện chơi sao chứ! Từ đầu mùa cho chí cuối, tao lãnh công tác ở đây mà chỉ có chuyên môn đi bắt rọu lậu, với cờ bạc thôi chứ chưa có rớ được món nào Việt gian Việt ngay hết... rồi bây giờ mầy biểu tao nhảy vào bảo lãnh cho một vụ Việt gian thì có nước tao đi “mò tôm” chung một xuồng luôn.
- Nhưng anh quên rằng anh Hai là... anh ruột của mình, mà ảnh lại vô tội nữa sao?

Ba Kiên không đáp thẳng mà tìm cách hỏi lại anh ta:

- Sao mầy hông giỏi ở đây mầy lãnh cho ảnh? (rồi anh ta nghiêm giọng nói tiếp) Mà tao cho mầy hay: chuyện này mầy dia đây mà ăn nói lảng chàng, mấy chả dám cho mầy... đi luôn lảm! Lúc này là lúc quyết liệt rồi chứ không phải lơ mơ như hồi đó được ghen mậy!

Tư Cầu chán nản hỏi thêm:

- Nhưng sau đó mấy anh lớn xử làm sao, và anh Hai ảnh ra đầu Tây hỏi nào hả anh?

Ba Kiên trầm ngâm một hồi như để nhớ lại chuyện cũ rồi đáp:

- Thì... xử tử chứ còn... xử cách gì nữa mậy!
- Trời! Nhưng sao ảnh không chết mà còn bò ra đi lính cho Tây?
- Thằng này sao nóng quá! Mầy cứ ngậm cầm miệng lại để tao nó cho hết đã! Mầy hông biết chứ tao cũng bị kẹt ghê lảm: mấy chả xử anh Hai cho đã đời rồi lại nhờ tao giao cho “sứ mạng” thì hành bản án...
- Rồi anh cũng nhắm mắt mà giết anh Hai hả?

Ba Kiên cười mũi:

- Bây giờ mày nói cho sướng cái miệng mày thôi, chứ không biết suy xét đách gì hết. Tao ở nhà thì là anh em của anh Hai, nhưng một khi ra trước “nhân dân” tao cũng là người của “chính phủ”. (đến đây, anh ta lại hạ thấp giọng) Mà ví dầu tao có... nghĩ cái gì khác, mục nội tao cũng hông dám cãi mấy cha nữa!
- Hứ! Tui biết anh nhát hít mà!
- Mày giỏi nữa! Tao biết mày gan mà! Nhưng tao là người của “chính phủ” và hể “quân pháp bắt vị thân” tao cứ y lệnh mà mần. Nói nào ngay cũng... nhờ tao mà anh Hai ảnh thoát chết!

Tư Cầu hân hoan hỏi Ba Kiên liền:

- Bộ anh nghĩ lại rồi thả ảnh đông luôn hả?

Ba Kiên lúng túng đáp:

- Thằng này nó nói nghe... dễ ợt! Tao thả ảnh để nhào vô thể mạng hả? Nhờ tao mà ảnh thoát chết là như vậy nè: mấy chả kêu tao chở anh Hai ra giữa sông cái rồi buộc đá vô cho đi “mò tôm”, tao nghĩ lại... như vậy cũng ngặt cho tao quá! Phần thì tía má ở nhà cứ nhè tao mà chửi nát không chừa một sợi tóc, nên tao mới đề nghị với mấy chả nên đem xử anh Hai một cách... đàng hoàng hơn để làm gương cho thiên hạ...
- Tưởng gì khác chứ anh cũng chỉ giỏi trong việc nói với người ta giết anh Hai thôi!

Ba Kiên không buồn đáp câu trách móc của Tư Cầu và kể tiếp:

- Nhờ tao đề nghị như vậy mà mấy chả mới đem anh Hai ra xử bắn đàng hoàng, và cũng thời may, vừa lúc bịt con mắt ảnh xong thì có máy bay Tây đến bắn loạn xà ngầu, cả thiên hạ và mấy cha nội trong ủy ban, mấy cha du kích mạnh ai nấy lùi... Trong lúc ấy, Tây nó cũng đổ bộ lên ngoài vàm ì ì... Mấy chả bèn lôi anh Hai đi theo, rồi sau đó không biết ảnh làm sao mà xút ra được để vọt theo ba thằng Tây luôn!

- Còn tía má và thằng Năm?

- Lối một tháng sau, anh Hai ảnh chơi nghiệt quá, ảnh dất Tây dĩa bố nát nước trong này, rồi ảnh lôi tía má và thằng Năm theo ra chợ, ảnh vô tao cũng lùi trốn thấy mò thấy tổ! Thằng chả đi lùng kiếm mấy cha nội trong này còn hơn Tây nữa! Thiệt hể ra làm Việt gian rồi thì bắt kể quân thần.

Tư Cầu hỏi lại Ba Kiên:

- Chớ còn anh thì sao?

Ba Kiên lúng túng đáp:

- Tao thì khác..., tao “kháng chiến” mà mậy!

Tư Cầu cười mũi:

- Hứ, khác cái móc xì hợ! Anh theo mấy chả riết rồi... bắt kể cái gì hết! Mấy cha làm bậy rồi cứ nhè người khác mà đổ thừa càn mạng, rồi lại xưng là này, là nọ nữa! Hổng phải tui ưa gì Tây, tui oán tui nó thâm xương, nhưng có nhiều cái tui chịu mấy cha cũng hông vô!

Ba Kiên nhìn em rồi cười lạt:

- Thằng này... tao coi bộ mày đi Sài Gòn ăn ba cái bánh mì tây nó liệng cho thét rồi mày đâm ra nghĩ bậy nghĩ bạ quá lể! Tao cảnh cáo mày một lần chót, mày mà ăn nói cái điệu động đầu động cổ đó nữa thì có ngày mày chết không kịp ngáp đa em! Thiệt mà, mấy anh lớn thường nói cái thứ lừng khừng rồi ra thành, “bơ sữa” một vài lần là dễ biến thành phản động lắm!

Tư Cầu cũng không nhịn thua:

- Thôi đi anh, anh đừng có xài ba cái danh từ học mót đó với tui!

Ba Kiên giận đỏ mặt tía tai, vừa lấy tay mân mê cái bóng súng ru- lô, vừa gườm gườm nhìn Tư Cầu:

- Mày chớ phải thằng nào khác mà ăn nói móc họng móc hầu cái điệu đó, trời cần tao cũng “nổ” nữa đa mày!
- Thì có ngày anh cũng kể tui như thằng khác! Đó, cái chuyện của anh Hai còn sờ sờ trước mắt chớ bộ xa lác xa lơ gì sao!

Ba Kiên không muốn trở lại vấn đề ấy nữa nên lên tiếng hỏi Tư Cầu:

- Thôi dẹp chuyện đó qua một bên đi! Bây giờ mày lo tắm rửa cho khỏe để rồi còn ăn ba hột cơm chiều chớ... À, mà sẵn có mấy ổ bánh mì đây. (Ba Kiên thò tay nắn nót mấy ổ bánh) Cha tao coi bộ ngon đa mày!

Tư Cầu sẵn dịp đó cũng muốn làm lành với anh:

- Bánh mì này làm bằng bột mì rỗng mà anh, bây giờ nó mềm đi chớ hồi sáng còn mới dòn ghê lắm! (Tư Cầu ngáp ngừng đôi giây rồi nói thêm)... Của con Phấn nó mua cho tui đó mà!

Ba Kiên chưng hửng hỏi lại:

- Con Phấn nào? Phải con Phấn con của bác Bảy hông? À, tao nhớ rồi... cái con nhỏ mà hồi năm mày lằng

nhàng với nó rồi sau đó nó có chồng các- chú đó phải không?

Tư Cầu xền lên gạt đầu:

- Ừa...

Ba Kiên cười rộ lên rồi nói lớn:

- Cha thằng này coi lơ mơ vậy mà tốt phước ớn! Mà làm sao mày bị Tây bắt rồi lại gặp được nó hả?

- Thì... cũng do sự tình cờ.

Ba Kiên mỉm cười có vẻ hoài nghi:

- Thôi đi mày! Chắc mày mần tù rồi lọ mọ đi kiếm nó chớ gì!

Tư Cầu bực mình cự nự:

- Anh nói như thầy bói! Bộ anh tưởng tụi nó thả êm tôi sao?

Rồi không đợi cho Ba Kiên hỏi tới, Tư Cầu bèn thuật lại việc vượt căng của mình. Kể xong, anh rụt rè hỏi Ba Kiên:

- Vậy chớ gia đình con Phấn bây giờ ra sao anh?

Ba Kiên nhún vai:

- Thì hồi bác Bảy gái chết rồi, gia đình bên ấy bắt đầu suy sụp may mà nhờ có con Phấn ở Sài Gòn, Chợ- Lớn gì đó gởi tiền bạc địa hoài hoài... Cái chuyện này chắc mày rành hơn tao rồi!

- Anh kể tiếp đi! Khúc sau tôi cũng mù tịt chớ có ở dưới này đâu mà rành!

- Mấy lúc lộn xộn sau này, ở bên còn nguy gắt nữa: lúa ruộng thì không góp được hạt nào, con Phấn thì đường sá cách trở...

- Còn thằng Tư em của con Phấn?

- Hồi mày đi rồi thằng Tư gia nhập bộ đội, rồi sau đó đi “lưu động” đâu về miệt dưới... Nhưng mới hôm qua hôm kia gì đây tao có nghe tin là nó tử trận rồi.

Tư Cầu nhăn nhó chắc lưỡi:

- Tội nghiệp quá há! Thằng đó nó hiền khô mà trời lại không cho sống đời, còn cái thứ ôn hoàng dịch lệ thì cứ trơ trơ đó hoài!

Sợ Tư Cầu kiếm chuyện nói xiên nói xéo nữa, Ba Kiên bèn tìm cách nói lảng đi:

- Thôi đi tằm đi mày! Phấn tao tao chạy lại đằng này kiếm coi có gà qué gì chẳng để địa còn tính với ba ổ bánh mì này chớ! (anh ta ngừng lại nuốt nước miếng rồi gạt gù nói tiếp) Thứ này mà có gì khìa lên thì ăn ngon hết nôi!

Tư Cầu nhìn anh, cười mồm mỉm rồi nói:

- Anh ăn bánh mì rồi không sợ lây... thực dân đế quốc hay sao?

Ba Kiên trề môi, nhún vai rồi cũng cười đáp:

- Ôi, lâu lâu xức chút đỉnh mà có sao mậy! (rồi như nhớ lại điều gì, anh ta hấp tấp nói thêm) Mà kể ra mày cũng hên lắm nên mới đem trót lọt mấy thứ đồ ở thành đô địa đây, chớ nếu rủi gặp mấy cha nội công an chặn xét dọc đường thì thế nào mấy chả cũng tịch thu liền và hồng chừng còn bắt luôn chú mày nữa!

Tư Cầu làm bộ mặt ngáo rồi hỏi:

- Coi mấy chả tịch thu để chi vậy? Mấy chả lấy vụn xuống sông hồng được sao?

- Thôi đi mày! Mày đừng kiếm chuyện hỏi mắc hỏi mỗ tao!

Rồi Ba Kiên hấp tấp đứng vậy bước ra cửa:

- Ở nhà nếu mày có rãnh thì nhúm lửa bắc nước sôi đó giùm tao, tao chạy đi... vận lương nghen mậy!

Căn dặn xong, anh ta dong thẳng một mạch.

Tư Cầu đứng tần ngần nhìn theo rồi lắc đầu thờ dài...

o o
o

Mấy hôm nay, Tư Cầu cứ ở miết trong nhà chớ không buồn đi đâu hết. Ba Kiên thấy em có vẻ làm lì suốt ngày nên cũng đâm ra ái ngại, nhưng cũng chẳng biết khuyên nhủ ra sao vì anh ta dư biết tánh nết của em. Một bữa nọ, Ba Kiên đi họp với mấy anh lớn về liền đến báo Tư Cầu:

- É Tư, chiều nay mày theo tao ra “Ủy ban” chơi nghen mậy!

Tư Cầu ngạc nhiên nhướng mắt lên hỏi:

- Ra làm chi vậy? Bộ hết chỗ chơi sao mà phải ra ngoài chơi hả?

Ba Kiên chắc lưỡi:

- Thăng này sao kỳ quá! Tao nói thiệt chứ bộ giỡn sao!

Tư Cầu hoài nghi hỏi thêm:

- Hừ... bộ mấy chả tính làm khó dễ gì tui nữa hả?

- Tao nói hồng phải mà! Mày sao hay nghi bậy quá. Nguyên tao thấy mày ở nhà hoài cũng buồn, nên tao nói với mấy ảnh kiểm công tác gì để giao cho mày. Mấy ảnh chịu liền vì mấy ảnh cũng khoái cái nước lì của mày...

- Sao mà khoái?

- Hồng khoái sao được, vì mấy ảnh còn lạ gì mấy thằng lóc cóc ở đây, hễ bình thường vô sự thì làm trời làm đất can hồng nổi, mà hễ có động tĩnh thì... mục nội ai chạy theo cũng hồng kịp tui nó nữa!

Tư Cầu mỉm cười:

- Mấy chả cũng biết vậy sao?

- Hừ, người ta chỉ huy mà hồng rành hết sao được mậy! Mấy ảnh thấy mày được cái gan lì, mày hồng nhúng tay vô thì thôi mà hễ chịu mần thì... trời gầm hồng nhả!

Tư Cầu nhún vai có vẻ không mấy quan tâm đến những lời “khen tặng” ấy và ngồi làm thinh. Thấy vậy, Ba Kiên vỗ vai anh ta:

- Sao mậy? Mấy thuờ mà được mấy anh lớn để ý đặc biệt như vậy.

Tư Cầu nói gặt ngang:

- Mấy chả tốt quá há! Chắc mấy chả thấy cái lưng của tui to bè bè dễ hứng đạn nên mấy chả mới chịu tốn nước miếng để khen tui như vậy chứ gì?

Ba Kiên bực mình la lối om sòm:

- Đừng nói bậy hoài mậy! Thăng này sao nó không chịu ưa ngon, ưa ngọt mà ưa nặng không hề! Mày đĩa đây phải sửa tánh nét lại, chứ mậy cứ giữ cái điệu này hoài tao e có ngày... mậy khổ đa em! Và tới chừng đó đừng trách móc hay cầu cứu gì tao hết ghen! Tao xin dứt mậy cái chuyện đó trước!

Phản thấy anh nổi cáu, phần cũng ngại mấy “anh lớn” kiểm chuyện trong lúc mới chân ướt, chân ráo về nhà,

Tư Cầu bèn lựa lời “vuốt giận” Ba Kiên:

- Thì tui... vui miệng nói chơi một chút chứ có gì đâu mà anh làm rầm rầm vậy! Vớ lại, tui nói ở đây chỉ có một mình anh nghe thôi chứ bộ ai khác sao...

Ba Kiên vẫn còn sừng sộ:

- Mày nói như vậy mới mau chết nữa! Bộ mày hết chuyện chơi rồi sao chứ? Mày nói với gốc cột tao sợ còn hồng được chứ đừng kể đến tao, tao bây giờ đâu phải chỉ là anh của mày không thôi, tao còn là người của “ủy ban”, của “chánh phủ”... bộ mày quên rồi sao?

Tư Cầu nhún vai đáp:

- Tui nói chuyện với anh ở trong nhà chứ bộ ở ngoài trụ sở gì sao mà sợ...

Ba Kiên nói chen vô liền:

- Mày đừng có cãi bướng với tao! Tao thấy bây giờ ở nhà chỉ còn có tao với mày, nên tao mới nhọc công lo như vậy... Nhưng thôi, mày muốn tự tung tự hoành gì đó thì làm đi, miễn nữa đừng than đừng trách, đừng níu đừng kéo gì tao là được rồi.

Tư Cầu cau mày, nhưng rồi anh ta lại cười giả lả:

- Tui chứ phải ai sao mà anh lo cái chuyện đó cho mệt! Nhưng thôi... anh làm ơn nói với mấy ảnh rằng: tui mới đĩa nên còn... bợ ngợ lắm, xin mấy ảnh nói cho tui một ít lâu. Anh nghĩ coi thời buổi thanh niên như tui mình không nhẩy ra giúp nước thì còn đợi gì nữa, nhưng óc tui... lộn xộn quá... Thiệt thoát chết mấy lần nên tui như bị ai hốt hồn vậy!

Ba Kiên nhìn em một hồi lâu như để dò xét, rồi chậm rãi đáp:

- Thôi như vậy cũng.. được, tao cũng chẳng ép mày làm chi, nhưng sẵn đây tao cũng nói thêm một lần chót với mày một điều này: bây giờ hồng phải dễ như hồi đó, mày bây giờ lớn rồi, mọc đủ lông đủ cánh rồi, thì ráng mà lo liệu lấy, và nếu mai mốt có sự gì xảy ra tao... hồng biết cái gì hết đó ghen mậy!

Tư Cầu thấy Ba Kiên lên giọng kể cả như vậy bắt buồn cười, nhưng anh ta cũng nói cho xuôi theo:

- Ai mà dám nhờ anh lo đâu mà anh rào trước đón sau dữ quá vậy hồng biết!

- Ừ, nếu được vậy... tao cũng lạy mậy! Cần nhứt là mậy đừng lộn xộn gì nữa hết là tao yên tâm rồi, nội cái việc của anh Hai đó, nếu tao... cu ky như người ta thì cũng dính luôn theo hay ít lắm thì cũng bị hạ tầng công tác... Tao nói mí mí như vậy chắc mậy đủ hiểu. Bây giờ muốn mần ăn cái gì cũng vậy, mình có ở trong phe

của người ta, người ta mới che đậy binh vực cho mình, chớ đừng cậy giỏi, đừng ỷ y là mình phải, mình đúng rồi “bất kể quân thần” thì sớm hay muộn gì cũng ngum củ từ đó đây!

Tư Cầu bực mình muốn cãi lý lại nữa, nhưng bỗng nhớ trực lại việc cần phải ra giáp mặt tía má và anh Hai anh ta nên xuống giọng hỏi Ba Kiên:

- Nè anh Ba, tui tính mới này lộn ra thăm tía má một chút...

Ba Kiên gạt ngang:

- Ý hồng được đâu mày ơi... mày ra ngoài láng cháng Tây nó bắt đũa! Và hồng phải cái số của mày hên hoài nghen!

- Có anh Hai ở ngoài mà anh!

Ba Kiên “xì” một tiếng:

- Mày tin ảnh là có ngày mày chết nhăn răng đũa em!

- Anh sao nghi bậy hoài, anh Hai ảnh đâu có đến nổi tệ như vậy! Mà dầu sao đi nữa thì tui cũng phải thăm tía má...

- Thì mày nhắn tin ra là mày đi đây bình yên có phải dễ hơn không!

- Đâu được anh! Đó với đây mấy cây số mà không ra thăm tía má thì sao phải lẽ...

- Mày nói như vậy phải lắm nhưng cách đây cả chục năm về trước kia! Chớ bây giờ mày láng cháng nhích qua nhích lại chút xíu thôi cũng đủ chết rồi chớ đừng nói gì cách cả mấy cây số ngàn dặm!

Tư Cầu với giọng cương quyết nói thêm:

- Nhưng dầu sao tui cũng phải ra ngoài. Tui đâu có ngán Tây đó anh!

Ba Kiên nhăn nhó rồi lúng túng thuyết phục em:

- Thì đã đành rằng mày bảnh, mày hồng ngán Tây, nhưng tao nói với mày tự nãy giờ rất cổ họng mà mày chưa hiểu gì ráo... Bộ mày nói chỉ có Tây không sao? Tao nói... nhích qua nhích lại cũng đủ chết là nói về phía... mấy cha nội trong này nè! Mày sao cái gì cũng lóc chóc hết...

Tư Cầu nói gạt ngang:

- Anh cứ để thầy kệ tui... mới đây thế nào tui cũng đi ra ngoài, rồi muốn tới đâu thì tới!

- Tao lạy mày đó Tư! Mày cứ kiếm chuyện khó khăn hoài rồi biểu yên thì yên sao được! Mày làm như vậy, đâu phải chỉ có một mình mày lãnh đủ, mà tao đây cũng kẹt vô đó nữa chớ bộ giờ hay sao?

Tư Cầu cười lạt:

- Té ra anh lo cho anh chớ sợ gì cho tui.

Ba Kiên gãi đầu:

- Thiệt ra thì... thì mày cũng... nên thương dùm tao một chút xíu. Nếu mày nằng nặc đòi đi như vậy thì tao cũng hồng cần mũi cần lái làm gì, nhưng... theo tao, mày nên đi cách nào cho kín kín. Hồng phải tao nói mày sợ ai, nhưng mày nên... nghĩ đến tao ở trong này.

Tư Cầu mỉm cười đáp:

- Được rồi, tui làm sao cho êm thấm thì thôi, tui cũng phải lo cho cái thân của tui nữa chớ anh!

Ba Kiên vỗ vai em cười hề hề:

- Tao biết mày điệu lắm mà!... Nhưng mày ra ngoài thăm tía má rồi chừng nào đi hả? Hay là mày... tính ở luôn...

Tư Cầu rướn cổ nó liền:

- Ê, anh nhìn mặt mũi thẳng này ra sao mà anh nói hồ đồ như vậy chớ! Thứ này là thứ... ăn thua đủ với tui nó mà anh!

Ba Kiên vội nói bọc theo:

- Ôi, tao vui miệng nói giỡn chơi vậy, chớ tao dư biết mày ngon lành mà! (rồi anh ta lắc vai Tư Cầu mấy cái liền) Cái thẳng này sao dễ nổi sùng quá! Hề ai nói động tới mày là mày quạu đeo... thời buổi này mà như vậy là... kém “chánh trị”, là dễ... chết non chết yếu lắm nghen mày!

Tư Cầu trề môi:

- Tui thì vậy đó đũa!

Ba Kiên nhìn em lắc đầu rồi bỏ đi ra ngoài sân một nước...

◦ ◦
◦

... Sau một thời gian nằm “ụ” ở nhà, Tư Cầu cảm thấy bức bối trong mình nên khi nghe Ba Kiên thúc giục ra lãnh “công tác” anh ta ưng thuận ngay.

Đó là một điều làm cho Ba Kiên hả dạ nhưt và sau khi chạy lên “ủy ban” báo cáo về việc ấy, anh ta hấp tấp trở về nhà gọi Tư Cầu rói rít:

- Tư ơi Tư, mấy anh lớn bằng lòng hết rồi nghe mậy!

Tư Cầu đang ngồi bó gối trên ngưỡng cửa nhà, thân nhiên nói:

- Vậy hả! (rồi anh ta mỉm cười hỏi lại) Chớ hông phải tại tui... bằng lòng trước hả?

Ba Kiên nói lảng đi:

- Mà mầy cũng hên lắm nghen, mầy vô thiệt đúng dịp tốt!

Tư Cầu ngạc nhiên hỏi liền:

- Sao lại có chuyện hên xui ở trỏng nữa đó cha nội?

Ba Kiên vui vẻ đáp:

- Hổng hên sao được mậy! Tao cũng lựa lúc để tao đưa mầy đi học khóa huấn luyện cán bộ tiểu đội trưởng ở trên tỉnh bộ.

Tư Cầu đứng phất dậy cự nự:

- Thôi, cái chuyện đó tui hông thèm đâu!

Ba Kiên trợn mắt:

- Ý trời, tao bảo mầy đi học làm chỉ huy, làm... cha nội người ta, mầy còn chê nữa chớ! Như vậy sượng thấy mồ mà thầy còn muốn đòi trâu đòi heo gì nữa hả?

- Hứ, bộ anh nói tui ham lắm! Anh bắt tui chèo ghe bữa củi gì cũng được hết, chớ biểu tui đi học thì tui xin... chạy tét.

Ba Kiên dậm mạnh chân xuống đất:

- Cái thằng này thiệt kỳ đời! Mấy bữa tao chạy đôn chạy đáo năn nỉ lạy lục mấy anh lớn thiếu điều sói trán để gởi gắm mầy lên tỉnh bộ học khóa cán bộ, mà bây giờ mầy lại dờ chừng như vậy thiệt hết chỗ nói rồi!

Tư Cầu thấy Ba Kiên bức mình như vậy bèn xuống nước nhỏ:

- Thì tui tưởng anh nói tui lãnh công tác gì đó hay là anh cho tui đi đánh giặc đánh giã tui còn ham... Tui có dè đâu anh lại gởi tui đi học. Thôi anh à, ai muốn làm vương làm tướng gì đó thì làm, còn tui cứ cho tui xách súng đi bán ba thằng thực dân là tui đủ khoái rồi!

Ba Kiên chắc lưỡi:

- Nói như vậy mầy chỉ muốn làm một thằng du kích quèn thôi sao?

- Coi, tui quánh Tây đâu có cần... chức tước gì anh!

Ba Kiên thở ra một hơi dài:

- Nói như vậy nhiều lúc tức muốn bẻ ngực! Người ta muốn tu cho lên tới Niết Bàn cũng còn phải trải qua mấy... cấp bậc: ban đầu là Sãi, rồi Sư, rồi đi lần lần lên Hòa thượng Yết- Ma và còn cả chục bậc rắc rối khác nữa! Kháng chiến của mình cũng vậy, nghĩa là cũng phải có cấp bậc trên dưới chớ mậy!

Tư Cầu cười xòa:

- Anh sao hay ví tầm bậy hoài! Mà tui đã nói: tui có ham cấp bậc khỉ khô gì đâu! Tui muốn kháng chiến.. tron vậy thôi hề!

Ba Kiên cau mày suy nghĩ một vài giây rồi hăng hái nói thêm:

- Mầy không ham chuyện đó thì cũng cho là được đi nhưng mấy ảnh thấy mầy có nhiều khả năng và đàng hoàng nên mấy ảnh có bổn phận phải cất nhắc cho mầy, cái đó cũng vì lợi ích chung...

Tư Cầu vội cắt lời Ba Kiên:

- Vậy sao hồi nãy anh nói là anh phải đi năn nỉ lạy lục mấy ảnh?

- Thì... tao nói như vậy để mầy... ngó lại giùm cái công khó nhọc của tao... Thiệt tình thì tao cũng... vận động với mấy cha lớn củ kiệu lắm nên mới được, chớ nếu tao lơ lơ một chút thì ba thằng ông nội khác nó xía vô cản mũi cản lái liền!

Tư Cầu lắc đầu thờ ra:

- Tui thì ngán nhưt cái chuyện đó!

Ba Kiên chụp nói theo liền:

- Đọ, vì chỗ ấy mà tao khuyên mầy ráng đi học làm cán bộ chuyên này đó Tư! Chớ mầy cứ lệt đệt ở dưới hoài thì thế nào mầy cũng còn nhiều dịp bức mình nữa, mầy có chỉ huy được thì mầy mới mong sửa đổi, lèo lái ba thằng cốt đột ở dưới cho nó khá dần dần lại. Mầy nhắm mắt buông tay thì tui nó cứ... u trệ vậy hoài, và rồi có ngày mầy chịu hết nổi rồi sanh ra lục đục hông tốt đó Tư!

Nghe Ba Kiên giải bày thiệt hơn mọi mặt như thế, Tư Cầu cũng hơi xiêu lòng. Nhưng anh ta còn thắc mắc hỏi thêm:

- Anh nói như vậy tui nghe cũng phải, nhưng tui... chữ nghĩa không đầy lá mít rồi làm sao học lại người ta!

Ba Kiên cười xòa rồi vỗ vai anh ta:

- Mày đừng có lo chuyện đó! Bây giờ người ta... khoa học tấn bộ lắm đâu có cần phải nhiều chữ nghĩa mới học lớp cán bộ được mày! Với lại cái lớp này là lớp về quân sự chứ phải học thi đi thi sơ học, đít- lôm gì sao mà phải cần giỏi chữ!

- Nhưng tui sợ... học thua người ta rồi rở mặt “bầu cua” hết!

Ba Kiên đáp bằng một giọng quả quyết:

- Cái đó, mày biết có sợ thằng nào khác. Tao dư biết mấy thằng đi theo học mà! Toàn là thứ... ăn trộm trâu, thằng nào thằng nấy bư như bò, tao dám nói là mày qua mặt tui nó nghe một cái rẹt liền!

Thấy Tư Cầu làm thinh, Ba Kiên lo lắng hỏi thêm:

- Bây giờ mày tính sao đây? Đi hả mày?

Tư Cầu thở phào ra rồi nhỏ nhẹ đáp:

- Để tui ráng một chuyến thử coi...

Tư Cầu nghe anh nói như thế, cũng đâm ra thương hại:

- Thôi được rồi, để tui ráng chịu “xó” với mấy chả cho anh yên lòng, nhưng hồng biết mấy chả có để yên cho tui hông!

o o
o

Khuya hôm ấy, như thường lệ sau khi dắt trung đội của mình đi khuấy phá cầm chừng một đồn đóng ở vòng ngoài chợ Trà Ôn, Tư Cầu cùng anh em lững thững thả rề trên lộ cái vắng tanh để trở về căn cứ. Thấy điệu bộ Tư Cầu có vẻ thong dong cũng như đa số anh em khác đi nghinh ngang trên lộ, tên chính trị viên đâm ra sốt ruột. Anh ta tiến lên đi song song với Tư Cầu lên giọng căn nhắc:

- Nè anh Tư, sao anh để anh em đi loạn xạ không hàng ngũ, không kế hoạch, không phòng bị, không...

Tư Cầu thản nhiên chặn ngang:

- Còn “không” cái gì nữa thì nói luôn nghe coi!

Tên chính trị viên đứng sửng lại:

- Coi, tôi nói thiệt chứ bộ giỡn sao mà anh dờ cái giọng đó à! (và nhận thấy Tư Cầu vẫn làm thinh đi tới, anh ta bèn te te chạy theo) Ê, anh Tư! tôi đang thảo luận với anh, sao anh lại có thái độ... ngoan cố đó hả!

Tư Cầu hất hàm hỏi lại:

- Cái gì mà ngoan cố ngoan kiết ở trống nữa đó?

- Tôi đang thảo luận với anh với tư cách là chính trị viên trong đơn vị...

Tư Cầu xì một tiếng:

- Anh muốn thảo cái gì đó thì chút nữa dìu tới chỗ rồi hãy “thảo”, chớ bây giờ... tui xin miễn đi! (rồi Tư Cầu quay về phía anh em đang đi đằng sau hô lớn lên). Ê mấy bò đi rút dìu nghỉ cho khỏe!

Tên chính trị viên vẫn lẻo đẻo theo một bên Tư Cầu:

- Tôi đang thảo luận với anh về vấn đề...

Tư Cầu sáng giọng cắt ngang:

- Đang hành quân hồng có thảo luận đách gì hết!

- Coi, tôi nói với anh đàng hoàng quá mà!

- Tui vậy đó!

Tên chính trị viên nhún vai rồi nói:

- Nhưng anh phải cho anh em rút đi lại cách nào chớ làm gì đi nghinh ngang giữa lộ vậy! Rủi địch tới bắt tử rồi sao?

Tư Cầu nén lòng giải thích cho anh ta hiểu rõ lý do tại sao mình để anh em đi như thế:

- Tui làm cái gì cũng có... cần hết chớ hồng có làm ầu đầu! Con đường này vắng hoe và giờ này bà nội tui nó cũng không dám lò mò ra nữa! Mình cũng phải liệu chừng khi dùn khi thẳng để dưỡng sức anh em chớ! Bây giờ nếu mình làm gắt, bắt anh em lội ruộng hay càn rừng lướt bụi mà dìu thì cũng được chớ hồng phải không, nhưng như vậy là không biết... hà tiện sức vóc của anh em.

Tên chính trị viên lắc đầu lia lịa:

- Làm như anh vậy đâu có được! Nguyên tắc là nguyên tắc, anh mà cứ buông lơi như vậy có ngày hối không kịp, tôi yêu cầu anh...

Tư Cầu đứng khựng lại, xốc lại cây "tom son" đeo lòng thòng một bên vai:

- Xin lỗi anh, ở đây thẳng nào chỉ huy?
- Nhưng tôi là chính trị viên trong trung đội, tôi có nhiệm vụ...
- Nhiệm vụ gì thì thầy kệ anh!

Tên ấy cười gằn:

- Được rồi, tôi sẽ báo cáo lên thượng cấp.

Tư Cầu xô anh ta ra một bên rồi tiếp tục đi tới:

- Anh muốn báo cáo cái gì đó thì cho anh mần thả ga, nhưng bây giờ xin anh dẹp qua một bên đi...

... Anh em trong trung đội ào ào một hồi rồi tiếp tục cất bước theo Tư Cầu. Sự mất thể diện với các đội viên, tên chính trị viên lại chạy theo Tư Cầu nghiêm giọng bảo:

- Nhân danh chính trị viên trung đội, một lần chót, tôi yêu cầu anh cho anh em đi đường khác...

Tư Cầu không buồn ngó lại:

- Tui và anh em nhứt định đi đia theo lối này, hay là anh muốn lợi ruộng băng đồng gì đó thì... xin mời anh cứ tự ý!

Tên chính trị viên do dự đứng lại một hồi rồi làm thinh bước xáp vô đi chung với anh em... Trời mới tờ mờ sáng. Tư Cầu vừa cho anh em tản ra lội tắt ngang ruộng để về Rạch Chiếc thì bỗng nghe có tiếng máy xe hơi chạy từ phía xa vang lại. Tư Cầu vội hô anh em nằm rạp xuống rồi leo phóc lên một cây cao bên vệ đường để ngóng về phía mấy đóm đèn pha xe đang ló dạng trong sương sớm. Sau khi quan sát thật kỹ, Tư Cầu tuột mau xuống. Chân của anh ta vừa chạm đất thì tên chính trị viên cũng vừa bước tới và lên tiếng can ngăn:

- Đó bây giờ anh thấy chưa?

Tư Cầu đứng xuống đất, cúi xuống lấy cây tiểu liên đặt dựa vào gốc cây lên rồi bình tĩnh hỏi lại:

- Thấy cái gì?
- Hồi này tôi đã bảo anh phải cẩn thận mà anh nhứt định không chịu nghe!

Tư Cầu bực mình hỏi lại:

- Mà đã có cái gì chưa?
- Thì Tây nó kéo tới rần rần đó còn gì nữa!
- Bộ ngán rồi hả? Nếu anh có ngán thì... tui đâu dám ép anh ở lại, anh muốn đông trước thì đông đi chớ còn đứng đây nói lấp giáp cái gì nữa!

Tên chính trị viên sừng sộ:

- Anh đừng khi dễ tôi không được đâu nghen! Anh đã vậy mà còn không biết phục thiện gì ráo!
- Cái gì mà phục thiện? Bộ anh nói mình bị Tây nó vây rồi sao mà bây giờ anh can ngăn tui chớ!

Tên chính trị viên hất hàm chỉ về phía có ánh đèn pha xe mỗi lúc mỗi gần:

- Thì đó! Bây giờ anh phải cho anh em rút lui gấp để bảo toàn lực lượng...

Tư Cầu cười rộ lên:

- Tui nói anh đừng giận: anh không biết cái khỉ khô gì hết mà cứ xía miệng vô hoại! Xe Tây nó đi tình cờ như vậy chớ bộ tui nó biết có anh em mình ở chỗ này sao? (rồi anh ta đồng dục nói tiếp) Tiện đây tui cũng cho anh hay luôn thể: tui cũng đã quyết định cho anh em nằm tại đây để kích tụi nó!

Tên chánh trị viên lấp bắp nói:

- Ý trời anh nói thiệt hay nói giỡn đó!

Tư Cầu thần nhiên đáp:

- Thiệt! Và bây giờ anh chịu khó dang ra xa đi để tụi này mần công chuyện.

Nói xong Tư Cầu vội bước về phía anh em.

Tên chính trị viên níu áo anh ta lại:

- Anh biết tui nó đông hay ít thế nào mà dám làm ầu như vậy?

Tư Cầu gạt tay anh ta ra:

- Hồng biết sao dám mần? Tụi nó có hai xe, mình tấn công vớt một cú này gỡ vốn cho mấy chuyến đi ăn trét vừa qua, rồi đia nghĩ mới sướng!

Biết có cản trở nữa cũng vô ích, tên chính trị viên đành đứng lặng nhìn Tư Cầu đi cất đặt anh em bố trí rải rác dọc theo hai bên đường để chờ hai chiếc xe nhà binh tây đi trờ tới...

Trời đã mờ mờ sáng. Bốn ánh đèn pha của hai chiếc xe nhà binh chạy thật nhanh, đua nhau rọi sáng một khoảng đường và như muốn ngấu nghiến nuốt gọn khoảng đường sắp tới. Tư Cầu đứng sống lưng nhìn kỹ: đó là một chiếc xe díp dẫn đầu rồi kế một chiếc vận tải cỡ “cách cách”: hai kiểu xe mà anh quá quen thuộc hồi còn ở trên cặng. Anh ta biết rõ chỗ ngồi của tài xế ở bên nào và thùng xăng của mỗi chiếc xe để ở đâu...

Tư Cầu bắt mỉm cười khi nghĩ rằng: hai chiếc xe ấy đi ẩu trên con đường này thật chẳng khác gì cuộc phục kích cũng... ẩu tuốt của anh ta. Và tự nhiên Tư Cầu đưa mắt nhìn về chỗ tên chính trị viên ẩn nấp để lăm bằm một mình “Ấu nhưng mà... ấu có căn”. Tư Cầu chậm rãi lên cò súng rồi đưa tay lên sờ mấy quả lựu đạn mang trước bụng. Chất thép mát lạnh làm cho anh ta có một cảm giác sáng khoái lạ kỳ. ... Ánh đèn pha xe hơi đã rọi sáng mấy bụi rậm mọc trên lề đường phía trước mặt Tư Cầu. Anh ta cất mũi súng lên canh đúng vào chỗ phía tài xế ngồi rồi rĩa một loạt...

Trong buổi sáng tinh sương loạt súng tiểu liên của Tư Cầu nổ nghe đòn vô cùng. Có tiếng kiếng bể nghe loảng xoảng, chiếc xe đảo lia, hai ánh đèn pha cũng theo đó mà quơ qua quơ lại để rồi cuối cùng chiếc xe đâm sầm xuống một cái hố bên vệ đường và nằm im luôn ở dưới. Chiếc xe sau chưa kịp thắng lại thì từng loạt súng ở một bên này đường tua tủa nã ra, rồi tiếng rít ghê rợn của chiếc xe phanh gấp lại cùng tiếng la lối quát tháo của bọn người trên xe vang lên nghe rõ mồn một. Bọn lính Tây vội đua nhau tông nháy xuống nấp về phía bên kia đường để bắn trả lại, mấy trái hỏa châu cũng đồng thời bay vút lên trời để báo hiệu cầu cứu.

Vừa lúc ấy, một bán trung đội nằm phục sẵn ở bên kia đường cũng bắt đầu cho nổ súng và tung lựu đạn lên ào ào ở phía sau lưng địch quân. Bị dồn ép một cách hoàn toàn bất lợi như thế, bọn lính trên xe chỉ chống trả yếu ớt, rồi lần hồi mấy cây trung liên ngưng nổ. Chỉ mười phút sau, sau một loạt đạn tung lên ầm ầm, rồi kế một đợt xung phong không có gì là cam go cho lắm, tiếng súng đã im bật. Tư Cầu, tay xách tiểu liên chậm rãi bước lên lộ tiến về phía chiếc xe đậu chình ịch trên đó. Thấy anh trung đội phó chạy lại, Tư Cầu hát hàm hỏi chiếu lệ:

- Xong xuôi hết rồi hả?
- Có cái gì mà hồng xong!
- Bên mình có cha nội nào... trầy da, sứt trán gì hông?
- Có sơ sơ nhưng chẳng ăn nhằm gì ráo.
- Thôi lo coi anh em thân dọn chiến trường gấp rút lên rồi đốt mẹ hai cái xe đó đi... Mà anh có biết cách đốt xe hông hả?

Anh trung đội phó cười đáp:

- Ý trời, anh khỏi lo chuyện ấy! Sửa xe thì tui chịu đốt chớ đốt xe thì... mấy hồi!

Vừa lúc ấy tên chính trị viên lại lò mò ra đến nơi. Hấn ta ngó quanh quẩn một hồi rồi tăng háng lấy giọng để hỏi Tư Cầu:

- Bộ... xong rồi hết hả anh? Cha, anh đánh... cầu ầu một chuyến mà ăn được hén!

Tư Cầu cười mũi:

- Hừ, cầu ầu sao được anh. Có chiến thuật, có kế hoạch đàng hoàng... mà ối thôi, anh hồng biết quân sự khi gì hết, tui có nói nhiều anh cũng chẳng hiểu!

Tên chính trị viên tìm cách bắt bẻ Tư Cầu:

- Ủa, sao anh để anh em mạnh ai nấy thân đoạt chiến lợi phẩm... Như vậy quá bừa bãi, mình phải biết món nào cần dọn trước, món nào cần để lấy sau, chớ làm xô bồ xô bộn như vậy bất lợi lắm!

Tư Cầu bực mình la lớn:

- Cha nội này sao có chuyện với tui hoài vậy cà! (Đoạn anh ta quay qua phía tên chính trị viên...) Anh em họ đánh giặc nhiều họ dư biết cách lấy những thứ cần mà! Cái đó tui xin anh khỏi lo!

Rồi Tư Cầu cất tiếng gọi viên trung đội phó:

- Ê anh ơi, anh làm ơn coi có cái đồng hồ Vi- le hay Mô-va- đô nào đẹp đẹp, anh tước cho tui một cái... Tự hôm nay, anh chính trị viên ảnh đặt cọc tui một chiếc mà tui cứ hứa lần hứa hồi hoài.

Anh trung đội phó mỉm cười rồi chạy đi... Một lát sau, anh ta trở lại cầm một chiếc đồng hồ đeo tay và một hộp thuốc lá Ang-lê trao cho Tư Cầu:

- Đây anh, có cái này coi bộ khá khá tui lấy đỡ để đưa trước...

Tư Cầu vui vẻ đón lấy và trao luôn cho tên chính trị viên:

- Đây, anh cầm tạm...

Tên chính trị viên dấy nẩy:

- Ý chết, anh làm vậy coi sao được!
- Vậy chỗ anh em tụi mình chớ có ai xa lạ đâu mà anh ngại! (rồi như để cho tên này khỏi ngỡ ngàng Tư Cầu mở hộp thuốc thơm ra mời) Đây anh hút bậy một điếu cho ấm bụng.

Tên chính trị viên vội bỏ chiếc đồng hồ vô túi rồi vừa cười xěn lěn:

- Cha, lâu ớn tụi mới được thưởng thức thứ này (rồi anh ta chép miệng) thứ đồ của thực dân đế quốc để... cảm dỗ lắm, mấy anh lớn mà hay được thì mệt đơ!

Tư Cầu tươi cười vỗ vai hắn:

- Anh khỏi lo chuyện ấy (đoạn quay ra phía viên trung đội phó, Tư Cầu đồng dục hạ lệnh)... Nè anh “Phó” anh nhớ kiếm để riêng ba mớ chiến lợi phẩm đặc biệt để đưa dĩa nạp cho mấy anh lớn đó nghe!

Viên Phó dạ một tiếng thật lớn rồi bươn bả chạy đi. Vừa lúc ấy có tiếng lao xao đằng phía chiếc xe díp nhủi đầu xuống mương ruộng: tiếng đàn bà léo nhéo chen với tiếng đùa bỡn của một số du kích đang bao quanh chiếc xe ấy. Tư Cầu ngạc nhiên vội rảo bước đi tới về phía đó và tên chính trị viên cũng lẻo đẻo theo sau.

Gần tới nơi, Tư Cầu đã lên tiếng hỏi:

- Cái gì mà ào ào ở đó vậy mấy cha?

Một đội viên nhanh nhẩu chạy lại:

- Ý anh Tư ơi, có một cô ngộ giàn trời mây còn ngồi núp trong xe díp đó. Tụi này mới xán lại cổ la lối om sòm và còn chụp lấy cây “côn” của thằng quan hai chết lật ngựa trong xe, đòi bắn tụi này nữa. Anh em thấy ngộ ngộ nên... đừng chòm nhôm ở đó coi chơi....

Tư Cầu vừa bước tới vừa chắc lưỡi:

- Mấy cha này thiệt quá trời! Thì hạ mệ nó đi để còn rút dĩa cho mau. Mấy cha hể thấy có đàn bà thì cha nào cha nấy như thềm khát từ đời cổ lữ nào vậy...

- Ý hạ đâu uống vậy anh Tư! Thứ này là thứ ở thành... ngon lành lắm, anh em đề nghị với anh... cho anh em xin... xác của cổ thì tốt lắm!

Tư Cầu trừng mắt:

- Đừng nói xàm mà! Mấy cha bị cái tật đó mà có ngày chết không kịp ngáp! Rủi con mệ đó nó lấy cò bậy một cái rồi sao?

Anh kia cười hề hề:

- Mụ nội nó bây giờ cũng hồng dắm nở sủng... Bị nó thấy tụi này... hơi làng chàng một chút nên nó dâm hoảng rút càn mạng cây súng của thằng Tây ra quơ quơ để dọa tụi này, không cho xáp lại gần vậy mà!

Thấy Tư Cầu bước tới, đám anh em dãn ra nhường lối. Tên chính trị viên định nổi gót theo Tư Cầu nhưng có một đội viên vội lên tiếng:

- Anh Tư coi chừng đó nghe! Con mệ trong xe dữ như cạp cái... Tụi này cũng chưa dám xáp vô đó.

Tư Cầu dừng lại trong lúc tên chính trị viên đứng lẫn vô đám anh em. Tư Cầu quay qua hỏi những người đứng gần đó:

- Sao mấy cha hồng tung mệ một trái lựu đạn vô trong xe cho rồi để tụi mình còn đi dĩa chớ?

Một anh mau miệng đáp:

- Tung thì được rồi nhưng làm như vậy uống lựu đạn và uống luôn người trong xe nữa. Cả hai thứ đó, anh em mình đâu có... dư dả gì đó anh Tư!

Tư Cầu mỉm cười nói:

- Thiệt tui cũng chạy mấy cha! Thôi để tui kêu con mệ đó ra và cam đoan thả con mệ muốn đi đâu thì đi rồi mình đốt luôn chiếc xe ấy cho rồi, chớ anh em cứ dềnh dàng ở đây hoài, tụi tiếp viện lên tới mệt đơ!

Tư Cầu vừa toan bước tới thì tên chính trị viên gọi giật ngược anh ta lại:

- Ê anh Tư, thứ đó cũng là Việt gian phản quốc anh thả không được đâu nghe! Phải bắt dẫn nó về ủy ban để cho mấy anh lớn định liệu.

Một vài anh em khác cũng hòa theo nói giỡn:

- Thả uống lắm anh Tư ơi!

- Anh Tư, anh cho tụi này xin tạm cô đó xài đỡ trong cơn ngặt nghèo này, rồi sau đó mấy anh muốn thả cở cách nào đó thì mặc tình!

- Thứ này năm khi mười họa mới có một lần thả sao được anh Tư! Anh em mình ở dưới miệt này ăn... cá kho quệt hoài ngán quá anh Tư ơi!

Tư Cầu tuy bực mình vì lối “hạ lệnh” của tên chính trị viên, nhưng cũng phải phì cười theo mấy anh em khác:

- Được rồi, anh em để tui liệu... Mà con mẹ này cũng thuộc thứ lô- can chó bộ đồ tây thiệt hay sao mà mấy cha lao nhao quá cỡ vậy!

Đoạn, Tư Cầu thủ sẵn khẩu tiểu liên trước bụng và chậm rãi bước lại về phía chiếc xe díp. Mấy anh em ở xung quanh đó cũng hờm sùng sẵn. Trời đã sáng hẳn. Tư Cầu đã nom thấy rõ hai gạch vàng trên vai của tên sĩ quan địch chết nằm dựa ngựa vào băng sau xe. Anh ta đứng lại và đồng dặc lên tiếng gọi:

- Cô nào ở trên xe đó làm ơn xuống súng xuống đất và bước ra không thôi...

Tư Cầu chưa dứt lời thì người đàn bà trên xe nhảy xuống đất làm Tư Cầu giật mình chong mũi súng lên định rĩa liền, nhưng anh ta bỗng buông thông khẩu tiểu liên xuống lấp bắp kêu lên:

- Ủa... em Ba!

Người đàn bà hấp tấp chạy lại:

- Trời ơi, anh Tư!

Hai người đã đối diện nhau và cứ đứng ngó sững nhau. Một lát sau, con Ba (vì người đàn bà còn sống sót trên xe chính là con Ba) gượng cười níu lấy tay Tư Cầu nghẹn ngào nói:

- Em không dè lại gặp anh như vậy...

Tự nhiên Tư Cầu vội rút tay về và lúng túng hỏi lại:

- Vậy mà anh cứ tưởng ai... Mà em đi đâu như vậy nè?... Bộ ông quan hai trên xe...

Con Ba đỡ lời liền:

- Thì ông chó ai! Anh thiệt hết sức...

... Anh em ở ngoài chừng hững trước cảnh tượng bất ngờ ấy. Và trong lúc mọi người còn đang ngỡ ngác thì tên chính trị viên đã xông lên chụp lấy cánh tay của con Ba định tước khẩu súng. Con này nổi giận vùng mạnh cho sút tay rồi lẹ làng xuống khẩu súng xuống bãi cỏ trước mặt... Anh em đứng gần đó và cả Tư Cầu nữa, chưa kịp đối phó ra sao thì con Ba thản nhiên hất hàm chỉ về phía khẩu súng nằm lơ trên mặt cỏ:

- Đó ai muốn lấy thì lấy đi chó làm cái gì mà chụp giật coi kỳ quá!

Tên chính trị viên lồng lên định xông lại nữa, nhưng Tư Cầu đã níu hẳn lại:

- Bình tĩnh lại anh! Anh sao bộp chộp quá!

Đoạn anh ta bước lại nhặt khẩu súng lên nhét vô lưng quần rồi day qua bảo các đội viên:

- Thôi anh em đi dọn dẹp chiếc xe díp cho xong đi rồi phóng hỏa nó luôn thể. Các xác chết và thương binh địch khiêng để ra riêng qua một bên để lát nữa tụi nó lên tụi nó chờ dĩa...

Tên chính trị viên hằm hằm hỏi chen vô:

- Còn cái con Việt gian này?

Tư Cầu trả lời gọn lỏn:

- Tui thả cô này muốn đi đâu thì đi!

Không phải chỉ có tên chính trị viên mà cả bọn đứng chung quanh đều quay phắt lại, một vài người ngạc nhiên hỏi lại một lượt:

- Thả hả?

Tư Cầu thản nhiên gật đầu:

- Thả cổ ra chó giữ lại té mồ té tổ gì tui.

Tên chính trị viên bước lại gần Tư Cầu:

- Ê anh Tư, anh làm ngang vậy không được đâu, nghen! Anh nói lại anh em coi có ai tán thành cái quyết định động trời đó của anh không?

Tư Cầu liếc qua một vòng... và anh ta vừa bực tức mà cũng vừa đau khổ khi nhận thấy bao cặp mắt vừa dữ dội vừa thèm khát của đám anh em đang long lên nhìn chòng chọc vào người con Ba như muốn bám sát không cho cô ta chạy thoát, như sẵn sàng để xông lên ngấu nghiến vồ lấy... Tư Cầu cúi đầu thờ dài.

Vừa lúc ấy có tiếng máy xe chạy vang lại mỗi lúc mỗi gần. Tư Cầu ngước mặt lên rồi hạ lệnh cho anh em:

- Anh em dọn dẹp xăng xăng lên rồi mình rút cho gấp, tụi nó kéo đến cũng gần tới rồi đó! (rồi liếc mắt thấy anh em còn ngần ngại một chỗ, Tư Cầu mới trực nhớ đến con Ba) Còn cô này, cô sẽ đi theo anh em mình...

Đoạn Tư Cầu day qua bảo con Ba:

- Em cứ yên tâm hông sao đâu! Có cần lấy đồ đạc gì trên xe hông?

Con Ba lắc đầu:

- Đồ đạc còn cả đống trên xe nhưng đến nước này thì đem theo làm gì nữa! Chắc mấy ảnh tính giết em phải hông anh? Mà quên nữa bộ anh chỉ huy cái toán quân này hả?

- Ủ... Hông ai dám động tới em đâu! Nếu em là... một người khác thì... bầm dập dữ đó! Nhưng có anh thì ít

ra mấy chả... hạ anh trước rồi mới làm gì đó thì làm... Thôi em ráng bước mau lộn theo anh nghen!

Con Ba đứng khựng lại:

- Nếu vậy, anh bỏ thầy kệ em, chớ anh dính dáng vô rồi có sao hông? Em thấy sao họ gằm ghè dữ quá, nhứt là cái ông gì có dáng cao ráo đứng gần anh đó (đến đây con Ba liếc nhìn về phía sau lưng Tư Cầu)... kìa thằng chả còn đứng canh chừng...

Tư Cầu níu tay con Ba lộn đi vừa cười lạt:

- Ôi, cái thằng ó đăm mà kể số gì! Cái thằng chuyên môn kiếm chuyện đó anh đâu có ngán nó!

... Anh em trong trung đội hấp tấp kéo đi, lộn băng qua ruộng để lẩn vào đám giồng cây um tùm ở tuốt trong phía xa lộ cái. Tên chính trị viên vẫn lẹo đẹo theo sau con Ba và Tư Cầu...

Toán quân vừa bước lên mí giồng thì đã nghe súng nổ vang rền ngoài phía lộ xe: đoàn xe tiếp cứu của Tây đã đến chỗ hai chiếc xe bị phục kích và bắn cầm chừng về phía lùm bụi ở hai bên lộ một hồi rồi rút về căn cứ, sau khi cho chở đi mổ xác chết và thương binh.

Thấy tình hình êm trở lại và địch quân không dám mạo hiểm đuổi theo, Tư Cầu ra lệnh cho anh em đi chậm bước lại vì tự nãy giờ mạnh ai nấy càn bụi, lộn mương nên đều thấm mệt, nhứt là con Ba, đầu tóc rũ rượi, quần áo lấm lem có vẻ thiếu nảo vô cùng. Vì lo đi cho mau, nên từ khi rời khỏi đường lộ, Tư Cầu và con Ba không có dịp trò chuyện với nhau. Tư Cầu dừng bước đợi con Ba:

- Chắc mệt lắm phải hông em? Em ráng đi một chút nữa tới chỗ đám vườn dăng kia mình nghỉ chơn để anh bàn với anh em về cái chuyện của em...

Con Ba hỏi liền:

- Bàn gì nữa hả anh! Em tưởng mấy anh dẫn em về trồng để cho mò tôm mò cá gì đó!

Tư Cầu thở dài:

- Đúng lý ra thì phải vậy! Nhưng để anh ra bàn với họ xem sao, anh tính xin họ thả em...

Con Ba chụp lấy câu đó:

- Hay là anh xin họ cho em theo luôn với anh.

Tư Cầu buồn bã lắc đầu:

- Cái đó hông được đâu em à... (rồi anh ta hỏi lảng ra) Mà em đi đâu với ông quan hai để gặp tai nạn như vậy! Ông không còn coi sóc trên cặng nữa sao em!

Đến lượt con Ba thở dài:

- Thôi rồi anh à. Ông được lệnh dời đi về dưới này kể gặp nạn như vậy...

Tư Cầu buột miệng nói:

- Phải dè có ông hai và em đi trên chiếc xe đó anh đâu có cho anh em phục kích làm gì cho thêm rắc rối như vậy nè!

- Anh dè sao được mà dè! (rồi nó lo lắng hỏi Tư Cầu) Bây giờ anh tính sao đây anh?

Tư Cầu ngoái lại nhìn về phía tên chính trị viên đang đi gần tới hai người:

- Kẹt có thằng mắc toi đó, chớ đối với mấy anh em khác thì anh cũng dễ ăn nói... Mà em cứ nín thinh đi để anh liệu cách bàn tính với anh em dăng này. Dầu sao anh cũng nhứt định thả cho em, rồi đi dĩa mấy cha lớn tính gì thì tính. Hổng lẽ mấy chả giết anh thế mạng được sao? Nội cái trận mới rồi cũng đủ vốn để nói chuyện với mấy chả. (chợt nhớ đến tình cảnh "tang tóc" của con Ba, Tư Cầu áp úng nói tiếp...) Xin lỗi em nghen em Ba, anh không kịp suy nghĩ nên nói lỡ lời, dầu sao ông quan hai tử trận cũng là chồng của em...

Con Ba lắc đầu:

- Anh khỏi phải thắc mắc về chuyện đó (rồi cô nhìn thẳng vô mắt Tư Cầu)... Nói thiệt với anh, đời em đến đây kể như chán chề nhiều lắm rồi. Em tuy mới... lạc vô đây chớ nhìn sơ qua em cũng dư biết là anh ở trong cái thế long chong lấm. Đời của anh còn dài, em không muốn vì em mà anh phải chịu nhiều phiền lụy về sau... Mà với mấy cha nội trong này, em coi bộ... khó nhiều đả anh!

Tư Cầu gượng cười và đáp:

- Em rành bằng anh sao! Dầu có bẻ nào đi nữa thì cũng hông bằng những nỗi hiểm nguy mà em đã phải đương đầu để đưa anh trốn thoát khỏi cặng lúc trước.

Con Ba thở dài:

- Hiểm nguy nhưng không khó xử... Lúc ở trên cặng, chỉ có em và anh, còn bây giờ đây... đâu phải là chuyện riêng của hai đứa mình nữa... Còn mấy anh em kia chi?

Tư Cầu cúi đầu làm thinh.

Vừa lúc đó, tên chính trị viên cũng mon men lại gần và lên tiếng bắt chuyện Tư Cầu:

- Tui coi bộ yên rồi đa anh Tư!

Tư Cầu muốn trả lời móc họng lại một câu, nhưng anh ta đáp cho xuôi theo:

- Ừ... chắc tui nó rút địa hết rồi.

Tên chính trị viên ngó con Ba vừa bước tránh đi, rồi hỏi Tư Cầu:

- Còn cái vụ này anh tính sao đó anh Tư?

Tư Cầu nhíu mày có vẻ bực mình:

- Ờ... thì còn tính sao nữa! Tui muốn thả cho cỏ tại chỗ mà coi bộ anh hồng chịu...

Tên chính trị viên nói chen vô liền:

- Đọ, hồng phải chỉ một mình tôi đâu ghen anh Tư! Còn mấy anh em khác nữa chi! Mà tôi nghĩ anh em cũng có lý: anh tiếc gì cái đồ mắc toi này và thiệt ra thì cũng không đáng để mình dắt về trình với mấy anh lớn...

- Coi, hồi nãy anh nặng nặc đòi đưa về ủy ban kia mà!

Tên chính trị viên cười gượng đáp:

- Thì... theo nguyên tắc mình phải làm đúng như vậy, nhưng tôi nghĩ mình cũng nên châm chước: anh em đánh trận khổ nhọc, chết nay chết mai hồng chừng...

Tư Cầu cười lạt:

- Cha, anh thương anh em quá hén!

Tên chính trị viên có vẻ bất bình:

- Coi, tôi có trách nhiệm về tinh thần của anh em mà!

- Ừ, rồi sao nữa?

- Thì tôi nghĩ: mình cũng nên uyển chuyển tùy theo trường hợp... Với cái con vợ tây này mình nên... ban thường cho anh em... sử dụng...

Tư Cầu đứng phắt lại:

- Anh nói nữa tui đập anh gãy răng cho coi! Chánh trị đánh gì vậy!

Tên chính trị viên cũng trợn mắt:

- Bộ anh coi nó trọng hơn anh em hả?

- Trọng hơn một mình anh thôi hè!

Hắn ta bực tức xốc lại khẩu súng đeo lưng lẳng bèn đi, bước tới một bước rồi dừng lại ngoái cổ hỏi Tư Cầu:

- Chớ bây giờ anh tính sao đây hả?

Tư Cầu đồng dục đáp:

- Chút nữa rồi anh sẽ biết. Tui đợi đi tới đám vườn măng cụt ở trước kia rồi họp tất cả anh em lại để tui trình bày về trường hợp đặc biệt này. Tui tin rằng thế nào anh em cũng sẽ nghe theo lời của tui và để cho cô Ba đây muốn đi địa đâu thì đi.

Tên chính trị viên cười gằn:

- Hừ, anh làm sao mà cái con mẹ này còn sống thong dong được, tôi kêu anh bằng cha!

Tư Cầu cũng cười gằn lại:

- Thì để nữa rồi coi! (đoạn anh ta day qua ngoác con Ba đi tới) Đi mau mau đi em! (rồi thấy con Ba ngó chừng chừng tên chính trị viên, Tư Cầu vội tiếp lời)... Em lại đây nè, đừng có sợ khỉ gì hết. Khi nào còn có anh ở đây, thằng nào rớ tới lông chẹn của em thì nó cũng còn... mệt!